

101037

2 frontkjempere som har vært medlemmer av Nasjonal Samling og instruktører i unghirdmarinen, dømmes etter straffelovens §§ 86 og 98 til tvangsarbeid i 6 år og begrenset rettighetstap.

Dom 1 november 1945 i l. nr. 35 2. h.: Statsadvokat J. C. Mellbye, aktor mot 1. Finn Mathiesen og 2. Arne Vilhelm Nilsen (forsvarer høyesterettsadvokat Jøn Simonsen).

Dommer Bahr: Agder lagmannsrett avsa den 15 august 1945 dom med slik domsslutning:

«Tiltalte nr. 1 Finn Mathiesen dømmes for forbrytelse mot straffelovens §§ 86 og 98, jfr. samme lovs § 62, til tvangsarbeid i 6 år, med fradrag av 98 dager for utholdt varetektsarrest. Videre til tap av almen tillit i 10 år samt en bot stor kr. 1000, jfr. provisorisk anordning av 15 desember 1944 §§ 11 og 51.

Tiltalte nr. 2 Arne Vilhelm Nilsen dømmes for forbrytelse mot straffelovens §§ 86 og 98, jfr. samme lovs § 62, til tvangsarbeid i 6 år med fradrag av 98 dager for utholdt varetektsarrest, og videre til tap av almen tillit i 10 år, jfr. provisorisk anordning av 15 desember 1944 §§ 11 og 51.»

De tiltalte har anket over lovanvendelsen og straffutmålingen. Det er ikke nærmere angitt i ankeerklæringen hva anken over lovanvendelsen bygger på, og forsvareren har under prosedyren for Høyesterett ikke opprettholdt denne ankepost. Fra påtalemyndighetens side er det ikke anket, men aktor har under prosedyren nedlagt påstand om skjerpelse av frihetsstraffen for begge tiltalte vedkommende.

Om saksforholdet og de tiltaltes personlige forhold viser jeg til lagmannsrettens domsgrunner.

Under prosedyren for Høyesterett har forsvareren gjort gjeldende at dommen må oppheves fordi domsgrunnene er utilstrekkelige når det gjelder spørsmålet om de tiltaltes subjektive skyld. Om dette skal jeg bemerke:

Lagmannsrettens premisser innskrenker seg på dette punkt for begge de tiltalte til en konstatering av at «... man finner at de subjektive betingelser for straffeskyld etter disse paragrafer — nemlig straffelovens §§ 86 og 98 — har vært til stede for tiltaltes vedkommende». De gir ingen opplysning om hva lagmannsretten har funnet bevist som grunnlag for det resultat den her er kommet til. Det foreligger her en åpenbar mangel ved domsgrunnene. Jeg antar imidlertid at feilen ikke bør lede til opphevelse av dommen. Det er ikke anket over saksbehandlingen, og jeg kan ikke finne at den påpekte mangel bevirker at dommens riktighet fremtiller seg som tvilsom, jfr. straffeprosesslovens § 392 annet ledd.

Når det gjelder straffutmålingen, er jeg med hensyn til frihetsstraffen kommet til det resultat at anken bør forkastes, og at det heller ikke er grunn til å foreta noen straffeskjerpelse. Jeg kan ikke finne at det er noe åpenbart misforhold mellom de tiltaltes straffbare handlinger og den frihetsstraff som er idømt.

Derimot antar jeg at anken bør tas til følge når det gjelder det idømte tillitstap, og at det istedet bør anvendes begrenset rettighets-

Begge frontkjempere